

7. U autora

Autor četl scénář. V průběhu rozhovoru Láška připravuje láskyplně čaj.

Autor: „Tak, tak – entity se nemají množovat více, než je nutné. – A teď – vzhůru za Láskou!“ – Co si o tom myslíš?

Láška: Ty jsi můj miláček.

Autor: Takže se ti to nelíbí.

Láška: Ale líbí, zlatíčko, moc, jen – zní to nehotově. Aby to diváci pochopili.

Autor: Spíše se obávám, že se zaleknou těch předchozích nesmyslů.

Láška: Nesmyslů?

Autor: Čtyřicet dva! <pauza> Čtyřicet dva nesmyslů jsem tam našel.

Láška: Tolik?

Autor: Právě, navíc jsou ty nesmysly na bázi té hry, takže lze říct, že je to jeden velký nesmysl.

Láška: Tomu nerozumím.

Autor: Třeba tady, Bůh naznačuje, že není schopen vytvořit nejlepší možný svět. Pomineme-li, že je to v rozporu s jeho všemohoucností, tak tady na začátku třeba řekl, že vytvořil nejhorší možné místo. No není to jasný protimluv? Vždyť jestli dokáže vytvořit něco nejhoršího, proč by nezvládl něco nejlepšího, když je všemocný.

Láška: Já v Boha nevěřím.

Autor: Ha, vidíš, a tady máme další věc. Vždyť to celé plave na vodě.

Láška: Vyjadřuj se jasně, ať ti rozumím, já to zatím nečetla. – Nečetla? Jak by po ní pak autor mohl chtít posudek? Takže 43!

Autor: Jádro argumentu MRDL spočívá na tom, že považuje za ekvivalentní říct „Věřím, že existují způsoby, jak by se věci mohly mít“ a „Existuje mnoho entit odpovídajících popisu ‚způsoby, jak by se věci mohly mít.‘“ To je přeci založeno na víře v to, že by se věci mohly mít jinak. Co když jinak být nemohou?

Láška: Jak to myslíš? Jako že je všechno dané Bohem, osudem? matematikou? Jsme determinováni? Tohle je už nad jejími intelektuálními schopnostmi.

Autor: Kdepak. Chci tím říct, že naprosto špatně přistupuje subjekt věty? k pojmu možný svět. To není nějaké místo, který existuje, dejme tomu, za nějakými dveřmi, nebo horizontem.

Láška: No, a co to tedy je? Vždyť se to jmenuje svět, tak by to měl být nějaký svět, to dá rozum.

Autor: Svět, to je takové zavádějící slůvko. Zkus si ho nahradit třeba všeřikajícím spojením „maximálně konzistentní třída propozic“.

Láška: Všeřikajícím? Ironicky Hnedle to dává smysl.

Autor: No jistě. Hnedle to dává smysl.

Láška: Jak komu.

Autor: No prostě nepřistupuj k tomu jako ke světu, k něčemu, v čem můžeš pobíhat a žít svůj život, ale jako, třeba, k divadelní hře. Ne, ne, raději jako ke knize. Ta taky musí dávat smysl, aby byla dobrá.

Láška: Já jsem ale třeba četla/viděla ... a ta smysl nedávala. //je třeba doplnit, nic mě nenapadlo

Autor: Dobrý příklad nekonzistentní slátaniny. Vidíš, jaký je v tom rozdíl? Podstata tkví v tom, že to, co je

napsáno v dobré knize, by se mohlo za určitých okolností stát. A tohleto, co mám před sebou, tento scénář, to se za žádných okolností nikdy stát nemůže, to je – prostě slátanina. Nechápu, jak si mohou myslet, že se to bude líbit.

~~Láska: Ale miláčku, vždyť jsi to napsal ty.~~

~~Autor: Já vím, a nepřipomínej mi to, prosím. Stačí, že to musím pořád dokola číst.~~

~~Láska: Ty jsi ale necita.~~

~~Autor: A to vůbec nemluvíme o těch nesmyslech s chůzí a alkoholem.~~

Místo toho rozhodně chci tyto repliky:

L: Víš, jestli se spíš nebudou zlobit, že jim ten text dodáš tak pozdě.

Aut: Myslíš? Že by mi nadávali? Nebo mě mučili? Či dokonce – já ještě nechci umřít!

L: Neboj se, budu tě bránit vlastním tělem.

Láska: Přinesu ti sušenky, chceš? ~~Chceš sušenky? Právě jsem se vrátila z obchodu.~~

Autor: Ano, prosím, jsi velmi laskavá. Jak bych bez tebe ten život jen zvládl? <odejde> ~~Hmm, a ty nohy, ty nohy. Je to moje kočička.~~

Autor pije čaj, čte si ve scénáři, škrta, opravuje etc. Vrazí Artur (dveřmi), zapomněl si kočku, je ztracen. Proč ji musí ztratit? Sundává si brýle, aby nebyl rozpoznán. To asi není třeba, když se o pět replik níže hned identifikuje. Ale sundání brýlí je spíše symbolické – stává se z něj jiný člověk. Možná mu vlastně až do této chvíle zůstane i župan!

Artur: Dobrý...totiž, Arture!

Autor: Přejete si?

Artur: Jistě, ze mě nemusíš mít strach.

Autor: Panebože, vždyť vy vypadáte jako já...a znáte mé jméno!

Artur: Kdepak, nejsem klon. Jsem tvůj protějšek.

Autor: Z jiného...možného...světa?

Artur: Ano, ano!

Autor: Jste opilý? Nebo, <čichne k čaji> že bych já snad byl?

Láska: <mimo scénu> Chceš k tomu mléko?

Autor: <trhne sebou> Panebože, Láska!

Artur: <trhne sebou, zasněně> Láska.

Autor vstane a vyběhne dveřmi, které jsou od příchodu Artura otevřeny; mohl by z nich vykuknout i Descartes, aby bylo jasné, že nevedou kamsi do kuchyně, ale do baru. Artur k nim duchapřítomně přiskočí a zavře je. Pak si, opět trochu ostýchavě, sedne, zahledí se do scénáře, „zvyká“ si na svou novou roli.

Artur: Život přeci není na papíře. – Takhle to Leibniz nemyslel. – Jak zemře Artur? – Plantinga je vůl. – Hele, tohle vypadá jako poznámky k nějaké hře!

Otevrou se dveře, přichází Kunigunda se sušenkami.

Kunigunda: První balíček byl plesnivej, ale tenhle je čerstvý.

Artur: Cože?

Kunigunda: Vždyť s ušima nic nemáš.

Artur: No dovolte? Co tady chcete? Jak jste se sem dostala?

Kunigunda: Dveřmi, ty starý blázne. To už ani nepoznáš svou manželku?

Artur: Manželku?

Artur jí sušenky, aby nemusil mluvit, Kunigunda se mu snaží posadit na klín. Artur horečně uvažuje (což bych chtěl projevit na plátně, pro text samotný to ale není nijak důležité). Nakonec, se rozhodne, že se udusí. Na scéně by se to ovšem mělo nějak projevit. – Mohl by vykřiknout něco ve smyslu: „Leibniz – nejlepší ze všech možných smrtí“ nebo něco o Candidovi a demonstrativně cpát do sebe sušenky. Tedy nacpe se sušenkami a začne provokativně dýchat, Kunigunda se ho dotkne a zaskočí mu. Každopádně padne mrtev k zemi. Kunigunda by měla vydávat neartikulované zvuky jako ve své scéně, snad trochu příjemnější, pokud to půjde.

Kunigunda: Pomoc, policie, **sebevražda!** ~~On se dusí.~~

Policie1: Jménem policie, přichází zákon.

Policie2: Počkat, počkat.

Policie1: Zdá se nám to?

Policie2: Nebo se to už stalo?

Láska: Ach ne, Arture!

Policie1: Už zase?

Policie2: Je tohle Nepravděpodobná 1729?

(Láska: Miláčku, proč si mě jen opustil?)

Kunigunda: Nikoliv, pánové, ale uvařím vám čaj, naleju koňak...

Policie1: Tak to tedy ne.

Policie2: Přesně tak, rozejděte se, tohle si nemusíme nechat líbit.

Policie1: Rozejděte se! Tady k vidění už nic nebude.

Jakým způsobem má v závěru koexistovat Láska a manželka?